

Реалізація вказаних заходів позитивно вплине на формування і розвиток нових соціально-трудова відносин у українському суспільстві.

Слушними також з цього приводу є результати наукових досліджень лауреатів Нобелівської премії з економіки Джозефа Стиглиця, Василя Леонтєва. Вони показують, що благополуччя народу та держави на 60-70% залежить від системного підходу до управління суспільними процесами, від ефективності державного управління і на 30-40% – від інших факторів [4, с. 45].

Це сприятиме прискоренню соціально-економічного прогресу в державі, підвищенню ролі людського фактору в трудових відносинах з урахуванням захисту трудових прав, обов'язків і законних інтересів як роботодавців так і працівників.

Список використаних джерел:

1. Управління людськими ресурсами: (Понятійно-термінол. слов.): Навч. посіб. Для студ. навч. закл. / За ред. Г.В. Щокіна, О.В. Антонюка, М.Ф. Головатого. – К. : МАУП, 2006. – 496 с.
2. Конституція України від 28.06.1996 р. № 254к/96-ВР // Відом. Верх. Ради України. – 1996. – № 30. – Ст. 141.
3. Господарський кодекс України від 16.01.2003 № 436-IV [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/436-15/page3>.
4. Симоненко В. К. Пятилетка крутого пике. Экономические эссе. – К.: Довіра, 2016. – 327 с.: ил.

Остренко М.В.

студент,

Національна академія внутрішніх справ

АНАЛІЗ МЕХАНІЗМУ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРАВООХОРОННОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В СУЧАСНИХ УМОВАХ ОРГАНАМИ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ

На сучасному етапі розвитку суспільства нашої держави виникає потреба в забезпеченні дотримання прав і свобод кожної людини та громадянина не зважаючи на статеву, релігійну, расову чи мовну приналежність, оскільки в історичний період знецінення людського життя даному питанню надається першочерговість. Необхідно зазначити, що в країні за останні два роки збільшилася кількість дорожньо-транспортних пригод зі смертельними наслідками, злочини насильницького характеру із застосуванням зброї та проти власності, що вказує саме на недоцільність застосування традиційних форм ведення правоохоронної діяльності в сучасному суспільстві. Окрім застарілих форм ведення захисту законних прав та інтересів людини і громадянина, підвищують ризик стати постраждалим прогалини в сучасному законодавстві, в тому числі й кримінально-процесуальному незалежно від соціального статусу громадянина.

Мета нашого дослідження полягає у тому, щоб дослідити особливості національного діючого законодавства основних правоохоронних органів, на які покладені обов'язки із захисту прав та свобод людини і громадянина.

Об'єктом дослідження є національне законодавство України з питань регулювання захисту і дотримання правоохоронної діяльності в сучасних умовах.

Відповідно до ст. 27 Конституції України, кожна людина має невід'ємне право на життя. Ніхто не може бути свавільно позбавлений життя. Обов'язок держави – захищати життя людини. Кожен має право захищати своє життя і здоров'я, життя і здоров'я інших людей від протиправних посягань. Діючою нормою, визначеною основним законом, не було вказано конкретного механізму захисту своїх прав і свобод [1]. Таким чином, основна роль в захисті прав і свобод покладається на державні органи, насамперед на органи Національної поліції України. До основних її завдань відносять: забезпечення публічної безпеки і порядку; охорони прав і свобод людини, а також інтересів суспільства і держави; протидія злочинності, тощо. Виходячи з покладених на органи Нацполіції завдань відокремлюють відповідні поліцейські заходи, а саме: превентивні заходи, заходи примусу, а також вживає заходів реагування на правопорушення, визначені Кодексом України про адміністративні правопорушення та Кримінальним процесуальним кодексом України, на підставі та в порядку, визначених законом. Нетрадиційним завданням національної поліції на сьогоднішній час виглядає «інститут поліцейського піклування», який раніше не було явно передбачено в попередніх законах та підзаконних актах [2].

В Наказі МВС від 02.07.2015 за № 796 «Про затвердження Положення про патрульну службу МВС» передбачено ряд повноважень та першочергових дій задля вирішення проблемних питань з охорони публічного порядку та безпеки, що входять до превентивних заходів поліцейських. До них належать цілодобове патрулювання території обслуговування з метою забезпечення належної охорони громадського порядку, громадської безпеки та контролю за дотриманням правил дорожнього руху, забезпечення його безпеки. У разі необхідності здійснює регулювання дорожнього руху; перше реагування на повідомлення про правопорушення, надання невідкладної допомоги; своєчасне реагування на повідомлення про вчинення правопорушень, а також з метою надання допомоги громадянам. Надає невідкладну допомогу потерпілим від нещасних випадків, правопорушень, аварій, пожеж та інших надзвичайних ситуацій до прибуття на місце компетентних служб; самостійне виявлення правопорушень; припинення правопорушень; затримання правопорушників та доставлення їх до підрозділів органів внутрішніх справ; охорону місця події; співпраця з іншими структурними підрозділами органів внутрішніх справ та спілкування і співпраця із суспільством [4].

Необхідно відокремити від інших повноважень поліцейських так зване «затримання правопорушників», тобто фактичне обмеження окремих фізичних осіб свободи пересування. Дане повноваження являє собою як способом забезпечення безпеки оточуючих так і затриманої особи, так і припинення протиправних дій окремих осіб й подальші скоєння злочини

даними особами. Працівники поліції в разі застосування затримання в силу специфіки законодавства викликають на себе підвищену увагу контролюючих та правозахисних органів, хоча й самі входять до категорії цих органів [5].

Згідно з нормами Кримінально-процесуального законодавства України відповідно до ст.208 уповноважена службова особа має право без ухвали слідчого судді, суду затримати особу, підозрювану у вчиненні злочину, за який передбачене покарання у виді позбавлення волі; уповноважена службова особа, слідчий, прокурор може здійснити обшук затриманої особи з дотриманням правил, передбачених КПК України; уповноважена службова особа, що здійснила затримання особи, повинна негайно повідомити затриманому зрозумілою для нього мовою підстави затримання та у вчиненні якого злочину він підозрюється, а також роз'яснити право мати захисника, отримувати медичну допомогу, давати пояснення, показання або не говорити нічого з приводу підозри проти нього, негайно повідомити інших осіб про його затримання і місце перебування відповідно до положень статті 213 КПК України, вимагати перевірку обґрунтованості затримання, тощо [3].

Таким чином, проаналізуючи основні норми законних та підзаконних актів ми переконалися в очевидній повторюваності та дублюванні повноважень та прав працівників поліції під час виконання службових обов'язків з метою забезпечення правоохоронної діяльності. Тож, на думку автора потрібно оптимізувати сучасне законодавство в сфері забезпечення прав і свобод людини і громадянина та чітко відокремити діяльність органів, що виконують діяльність в правоохоронній, правозахисній та контролюючо-наглядових сферах.

Список використаних джерел:

1. Конституція України від 28.07.1996 р. // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – Ст. 141.
2. Закон України «Про Національну поліцію» від 02.07.2015 р. // <http://zakon.rada.gov.ua/>.
3. Кримінальний процесуальний кодекс України // Відомості Верховної Ради України. – 2013. – № 9-10, № 11-12, № 13, ст. 88.
4. Наказ МВС № 796 «Про затвердження Положення про патрульну службу МВС» від 02.07.2015 р. // <http://zakon.rada.gov.ua/>.
5. Кузніченко С.О. Адміністративний примус у змісті надзвичайних правовий режимів // Держава і право. – 2014. – № 15. – С. 223–229.